

J. Nieduziak

Kair

Informator Archeologiczny : badania 11, 297-298

1977

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

GEBEL HABTA
Pustynia Zachodnia

Polska Akademia Nauk
Instytut Historii Kultury
Materialnej w Warszawie
/w ramach Combined Prehistoric
Expedition/

Badania prowadzili: prof. dr Fred Wendorf /Southern Methodist University/ i doc. dr Romuald Schild /IHKM PAN/ przy współudziale prof. dr. R. Saïda /Geological Survey of Egypt/, prof. dr. Vance Haynes /University of Arizona/, doc. dr. Michała Kobusiewicza /IHKM PAN/, doc. dr. E. Więckowskiej /IHKM PAN/, dr Angeli Glose /EMU/ i dr E. Haidi /Uniwerytet Kairski/. Piąty sezon badań. Osadnictwo epipaleolityczne i neolityczne.

Badania były kontynuacją prac skierowanych do poznania prehistorii Pustyni Zachodniej rozpoczętych w 1972 r. Wykopaliszka w rejonie Gebel Habta prowadzone już były w sezonach 1974 i 1975.

Prace w sezonie 1977 skoncentrowane były głównie na stanowiskach epipaleolitycznych i wczesnoneolitycznych. Przebadano ogółem 7 stanowisk. Celem tych eksploatacji było zbadanie zagadnienia przejścia od epipaleolitu do wczesnego neolitu typu saharijskiego /chartumskiego/.

Uzyskano materiały kostne zwierząt udomowionych na stanowiskach datowanych na ok. 6200 lat p.n.e. a ponadto wydobyto szczątki słoń i roślin udomowionych. Pod względem technologii krzemieniarskiej i morfologii najstarsze materiały neolityczne z tego rejonu nawiązują do zespołów epipaleolitycznych.

Badania geologiczne pozwoliły na szereg uściśleń odnośnie chronologii i przebiegu tzw. holocenńskiej fazy wilgotnej na Saharze.

Wydobyte materiały przechowywane są w Egyptian Museum, Southern Methodist University i IHKM PAN.

KAIR

Polska Stacja Archeologii
Śródziemnomorskiej
w Kairze
Pracownie Konserwacji Zabytków
w Warszawie

Badania i prace konserwatorsko-archeologiczne prowadził inż. arch. J. Niedusiał. Finansowała stacja i rząd egipski. Pierwszy sezon badań. Meczet Emira Kurkumasa.

Poleko-Egipski Zespół ds. badań nad architekturą Islamu kontynuował prace konserwatorsko-archeologiczne przy meczecie

Emira Kurkumasa. W tym czasie oczyszczono północny dziedziniec grobowy przylegający do Mauzoleum oraz zakończono dokumentację konserwacji minaretu. Ukończono również montaż marmurowej wykładziny w tzw. "liwanie kibla", zaś na minerecie założono zrekonstruowane balustrady kamienne oraz chełm z kopułką. Przeprowadzono również badania antropologiczne szumifikowanych pochówków w dziedzińcu północnym przy mauzoleum.

JUGOSŁAWIA

PRILEP S.R.Macedonia
Stanowisko "Morkowe Kule-
Główne Porta"

Polska Akademia Nauk
Instytut Historii Kultury
Materialnej Muzeum Narodowe
w Prilepie

Pracami terenowymi kierowała mgr Ryta Kozłowska. Kierownik ekspedycji ze strony polskiej - prof. dr W. Hensel. Kierownik strony macedońskiej Dyrektor Narodowego Muzeum w Prilepie Boško Babić. Finansowało Narodowe Muzeum w Prilepie. Ozwarty sezon badań. Twierdza z okresu wczesnego średniowiecza, ślady okresu hellenistycznego.

Stanowisko dalszą kontynuację programu realizowanego w ramach umowy między IHKM PAN a Muzeum Narodowym w Prilepie.

Prace wykopaliskowe skoncentrowały się na dokończeniu eksploracji warstw kulturowych w wykopie I, przylegającym od strony południowej do odkrytych, w latach ubiegłych pomieszczeń kamiennych. W wyniku odsłonięto pozostałości kamienne, stanowiące fundament 2 domostw oraz w ich pobliżu 2 murów zalegających od strony wschodniej i południowej.

Wypełniska domów stanowiła warstwa ziemi o miąższości około 0,5 m, charakteryzująca się barwą szaro-brunatną, przemieszana z soczewami gliny barwy pomarańczowej. Z warstwy wyeksplorowano materiał ceramiczny, należący w całości do okresu hellenistycznego.

Pod wypełniskiem domostw odsłonięto jamy wykute w skale. Posiadały one zróżnicowane kształty i rozmiary, w większości nie zawierały inwentarza ruchomego. Z niektórych tylko wydobyto fragmenty naczyń, które w przeważającej części są chronologicznie równoczesne z materiałem wyeksplorowanym z domostw, zdarzają się jednak także fragmenty naczyń, które roboczo można datować na późny okres brązu lub wczesny okres żelaza.

Oba nowo odsłonięte mury podobne są w konstrukcji do muru nr 39 z wykopu nr 15 oraz do fragmentów murów odsłoniętych w wykopie nr 22B. Mury te ze względu na swą konstrukcję nie są związane z kamienną architekturą wczesnośredniowieczną odkrytą w latach ubiegłych.